

Νάτος νάτος χορτασιμένος
 ὁ Βασιλικὸς ὁ ξένος.
 Τὴν ἀπ' τὸ Παλάτιο βγαίνει
 καὶ περίπατο πηγαίνει,
 τώρα μόνος μέσ' στὰ δάση
 τρέχει νὰ διασκεδάσῃ.

Τώρα τὸν φουξὲ τὸν Κόντε μὲ λειπτή ζερφῶν αἶμα,
 τώρα πιάνει μὲ ψαλλίδα,
 τώρα κυνηγᾷ μὲ σαύρα,
 τώρα μίαν χρυσαλλίδα.

Τώρα σχήματα τοῦ κάνουνο εἰς κατά στρατιώταις,
 τώρα πτοῦ πτοῦ φωνάζει στὰ κοκούρα καὶ στὴς κότες,
 τώρα παίξει μὲ τῆς πάμπες, τώρα παίξει μὲ τῆς χήνες,
 καὶ ἔτσι τοῦρξαται καὶ ἐκείνας
 νὰ τῆς πάρῃ, Φασουλῆ,
 γιὰ νὰ σώσουν τὴν Βουλή.

Φ. — Πουλὲ κοντὰ τοῦ καλαϊδοῦνὸ τὸσο τοῦ ραχάτι
 καὶ πλέκει γιὰ τοὺς φίλους τοῦ στεράνα μὲ κισσοῦ...
 ἐθώμωσαν ἀληθινὰ πολλοὶ μὲ τὸν Κορμάτι
 σὰν εἶδαν πὼς ὁ Βασιλεὺς τὸν ἔκανε χρυσοῦ.

Κι' ὁ τζιτζικας τῆς μείζονος, ὅπου ἴσῃν Κηρίσιμᾶ
 χορταίνει μὲ δροσᾶ,
 πέταξε στὴ Δεκέλεια, καὶ ἀπὸ ψηλο κλαδί
 γιὰ τοὺς θεσμοὺς ξανάχρισε νὰ πιροκαλαϊδῇ.

Ἄκου τον, Περικίτο μου, δὲν ἔχει τελεωμῶ,
 καὶ λέει μὲ καῦμῶ
 πὼς οἱ ταλαίπωροι θεσμοὶ βεβαίως μηδενίζονται
 ὅποταν οἱ Πρωθυπουργοὶ σ' Ἀνάκτορα ἐξινίζονται,
 καὶ μόνον ὁ Κορδάνος ὅποταν προσκαλεθῆται
 τότε κανένα Σύνταγμα παρὸν δὲν ἀπειλεῖται.

Κι' ὁ κύρ Ζαχίμης ἔλαψε γι' αὐτὸ σὰν τὸ Κορδάν,
 ἐκεῖνος ὅμως δὲν μιλεῖ,
 στέκει σὰν ἀλαλο πουλι
 καὶ ὡς εἶδος κουραηθόν.

Κι' ὁ Ράλλης γκιώνης ἔγινε καὶ κλαίει θλιβερά
 τὰ χρόνια τὴν ἀπομόνητα, τὰ τότε πιπερά,
 τὰς ἐπισκέψεις ποῦκανε σὲ τούτῃ τὴν κοιλάδα
 καὶ ἔβγαζε τὸ σακκί του καὶ ἔβαζε τὴν βελάδα.

Θυμάται τὰ τρεχάματα, τοὺς θρούλους τῆς Ἀδῆς,
 καθὼς καὶ τὴν διάλυσιν ἐκείνου τῆς Βουλῆς,
 ὅπου τὴν ἐπεριμεναν πολλοὶ σανιδωμάχοι
 καὶ ὁ μπαμπούλης ἐπὶ κλαῖον τὸν εἶχε στὸ στομάχι.

Π. — Νά! στὸ Παλάτιο γύρισε χασμάμενος ὁ φίλος,
 ὁ μέγας Κερκυρατός,
 καὶ σὲ κρεβάτι στρώνεται, πού δὲν ὑπάρχει φύλλος,
 κουνουπί καὶ κορέος.

Ἦτανος γλυκὺς ἐποικιστὴν τὸν Κόντε παρεχρήμα
 καὶ τώρα βετος ὄνειρος τὸν νοῦ τοῦ παρασύρει,
 βλέπει πὼς τοῦ χαρίσματος τοῦ Τατοῦζοῦ τὸ κτήμα
 καὶ πὼς αὐτὸς τὸν Βασιλεὺς τὸν εἶχε μουσαφίρη.

Φ. — Αὐτὸς κοιμάται, Περικλῆ, μέσα στὴν κουνουπιέρα,
 καὶ ὁ Θεόδωρος τοῦ γίνεται κουνουπι νύκτα μέρα.
 Αὐτὸς χωρὶς γιὰ τὴν Βουλή νὰ δῆν δρῶ λεπτά
 σὲ δάση ραχταίει,
 καὶ ὁ γέρος σκελετίζεται μὲ τοὺς δεκαεφτά
 καὶ ἐκεῖνον τὸν Κοκκίθη.

Αὐτὸς κοιμάται μὲ χαρὰ σὲ κάτασπρα σεντόνια
 καὶ νίβεται μὲ Βασιλεῖ σαποῦνι καὶ κολόνια,
 καὶ ἐκεῖνος ὁ μουστακάλλης,
 ὁ κύρ Ἀλέκος ὁ πολὺς,
 ἔχει στὸ Ριον κολιμπῆ
 καὶ ἕνα καθοῦρι τὸν τοιμπῆ.

Αὐτὸς καλεῖται, Περικλῆ, σὲ κηῖσεις θαυμασίας
 ν' ἀναπαυθῆ πρὸς τὸ παρὸν
 ὑπὸ σκιαδάς φιλυρῶν
 ἀπὸ τὰς ἐργασίας,
 καὶ ὁ Ράλλης γιὰ νὰ βρῆ δουλεῖα
 παίξει μὲ δύο τοῦ σκυλιῆ.

Π. — Τώρα ἔσπινθη με κέρι,
 τὴν Κορῶνα χαιρετῆ,
 μέσ' στὴν ἄμακα πετῆ
 καὶ τρέχατος ἐπιστρέφει.

Τὸν κυκλόνουσι οἱ πιστοί,
 βρὲ καλὸς του, βρὲ καλὸς του,
 καὶ ἀγνωστοὶ του καὶ γνωστοὶ
 χαιρετίζου ἀνδρὰ λήστον.
 Νάτος νάτος κορωδῶστος
 ὁ Βασιλικὸς ὁ ξένος.

Δὲν ξεχάνει τὸ Τατόι καὶ τὸν μουσαφίρη-ὄντα,
 καὶ ἕνας καὶ ἄλλος τρακτρούκας
 πὼς τὰ πέρασες; τοῦ λέει, καὶ ὁ Κορμάτης ἀπαντᾷ:
 πῆγα Κόντες καὶ ἴλαθα Δούκας.

Μὰ καὶ ἐμεῖς μαζὶ μὲ τοὺτον δὲ τὸ κόψουμε κουνουπίρι,
 πρὶν μὰς διώξουν ἀρον...

Π. — Νὰ δρῶ φάπαις μὲς στὴ μούρη.

Καὶ καμπόσις ποιικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Καὶ λοιπὸν μὲ τὰς εὐχὰς μας ἡ βοήθῃς Ἐρκαμία,
 ποῦνα καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα καὶ τὰ μέγιστα κοσμία,
 τὸ κορίτσι τοῦ καθ' ἕνα προσφιλοῦς Ἀγγελιοῦλου,
 δηλαδὴ τοῦ Θεοδοῦλου,
 τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Δρίβαν ἐνομειρήθη κατ' αὐτάς,
 ἕνα ρέκτην δικηγόρον μὲ μακρὸ καὶ μ' ἀρετάς.
 Φέρων δὲ καὶ ὁ Φασουλῆς τὴν βελάδα τὴν συνήθη
 ἀπὸ μέσης τοῦ ψυχῆς σὰν παιδιὰ τοῦ ταῦς εὐχῆθη.

Ἐβῆσαν τὰ εἰραγούδησ' Ἐσέσου Σακεδασίη,
 ὅμοιος εὐμώσαν στήθων
 ἀρμιονικῶν καὶ εὐθῶν
 τὸν συνιστᾷ πρὸς δλους... πολὺ θὰ εἶς ἀρίστη.